

Varmışsın Gibi

– Melek Tağuşar · 11 Kasım 2011

Varsın hissedebiliyorum seni. Dokunuyorum gözlerine kokuna sarılıyorum.
Ve öylece kalıyorum teninde.
Her şey güzelleşiyor.
Ağaçlardaki yapraklar sırf sen varsın,
diye düşmüyor dalından.
Direniyor.
Ölmek üzere olan bir kelebek,
bir gün daha yaşamak için çırpıyor kanatlarını.
Sen öyle güzelleştikçe,
ağlayan caddeler gözyaşlarını siliyor.
Saatin yelkovanı bir dakika
daha ilerlemiyor yerinde sayıyor.
Seninle birlikte bütün dünya güzelleşiyor.

Ve sen farkında olmadan varlığını,
nefes almayan cisimlere bile hissettiriyorsun.
Yaşama sevinci sarıyor her yanı.
Boynu bükük çiçekler tekrar umutlanıyor,
filizleniyor seninle. Ve sen var oluyorsun bütün benliğimde. sonra bir ayrılık anı geliyor.
Ama ayrılığın yanında yalnızlık...
Yani bu durum da yalnızlık yalnızlık olmuyor.
Şimdi bütün çiçeklerim soldu.
Güzelleşen her şey yok oldu.
Yani artık yokluğun la savaşıyorum.
Varlığını hissettikçe yokmuşsun gibi .
Ellerimi uzatıyorum .

Varlığında gidiyor yokluğunda .
bomboş karanlıklar vaat ediyorsun bana .
Kelebeğimiz intihar ediyor.
Saatler kendi kendini bozuyor.
Caddeler gözyaşlarını sokaklara da gösteriyor.
Ağaçtaki yaprak gelmeyeceğini bildiği;
için atıyor kendini taşlara .
Soğuk her yer çiğ kokulu ,

yalnızlıklar birikiyor benim için.

Sensiz ve sessiz gecelerde .

Varmışsın gibi hissettiremiyorsun ,
artık bana kokun da terk ediyor;
bir müddet sonra.

Nefes alışlarımı durduruyorsun .
kendi kendime hücum ediyorum.

Beyin hücrelerime saldırıyorum .

Yok artık o ! diye ...

Kendi kendimin katili oluyorum.

Kanatıyorum iç kanamam başlıyor durduramıyorum.

Kanamalı bir sen oluşuyorsun beynimde.

Durduramıyorum acısını.

Hiçbir ilaç fayda olmuyor.

Sol yanım hep bir sızı içinde bitiyorum git gide.

Yok oluşlarını görüyorum artık.

Gidiyorsun...

Gidişlerine bilek bile kestirmiyorsun .

Varlığın içinde yokluk yokluğun içinde varmışsın gibi ..